

Sygn. akt IV U 314/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Małgorzata Nazarko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 roku w Ś.

odwołania **K. U.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...)

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. (...) z dnia 11.08.2017 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi K. U. prawo do jednorazowego odszkodowania i jego wypłaty z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14.10.2016 roku i zasądza z tego tytułu od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę 4.270,00 zł (cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt złotych), co odpowiada 5 % trwałemu uszczerbkowi na zdrowiu;

II. odwołanie w zakresie zasądzenia odsetek oddala;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. na rzecz powoda K. U. kwotę 180,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód K. U. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 11 sierpnia 2017 roku, odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. W toku postępowania powód sprecyzował, że wypadek miał miejsce w dniu 14 października 2016 r., a wskazana w protokole powypadkowym data 17 października 2016 r. jest omyłką wynikająca z upływu czasu.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji. Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała podstawę prawną decyzji podnosząc, iż w protokole powypadkowym wskazano, iż zdarzenie miało miejsce w dniu 17 października 2016r., natomiast powód zgłosił się do szpitala w dniu 14 października 2016r, a tym samym zdarzenie nie miało związku z pracą.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód K. U. zatrudniony jest w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J..

W dniu 14 października 2016 roku powód uległ wypadkowi przy pracy, po którym zgłosił się do (...) im. dra A. S. z siedzibą w W..

W dniu 17 października 2016 r. powód udał się do przychodni w J., gdzie otrzymał od tego dnia zwolnienie lekarskie.

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2017 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powodowi przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 17 października 2016 roku.

Dowód:

- akta ZUS – w załączeniu
- dokumentacja medyczna – w załączeniu
- lista obecności – k. 33
- zeznania świadka J. C. – k. 57-57 v.
- zeznania powoda K. U. – k. 57 v.

W następstwie wypadku przy pracy z dnia 14 października 2016 roku powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%.

Dowód:

- opinia biegłego – k. 87-89
- opinia uzupełniająca – k. 106

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 Ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2017 roku, poz. 1773 j.t.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (ust. 2), za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (tak ust. 3), oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4 cytowanego przepisu). Wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ustala się według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

W rozpoznawanej sprawie spornym było, czy zdarzenie stanowiące wypadek przy pracy miało miejsce w dniu 14 czy też 17 października 2016 r. Organ rentowy, powołując się na zapis w protokole powypadkowym, ustalił, iż wypadek miał miejsce w dniu 17 października 2016 r., a tym samym w sytuacji korzystania przez powoda w dniu 14 października 2016 r. z pomocy medycznej przy zaopatrywaniu obrażeń odpowiadających opisowi w protokole powypadkowym, strona pozwana odmówiła przyznania świadczenia podnosząc, iż zdarzenie z dnia 14 października 2016 r. nie miało związku z pracą. Takie ustalenie organu rentowego należy uznać za błędne. Co prawda w protokole powypadkowym nr 1/2016 r. sporządzonym w dniu 25 kwietnia 2017 r. jako datę wypadku wskazano dzień 17 października 2016 r., jednakże zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentacji medycznej wskazującej, iż obrażenia były opatrywane w dniu 14 października 2016 r., zeznań świadka J. C. (k. 57-57 v.) wskazującego, iż zdarzenie miało

miejsce w dniu 14 października 2016 r., listy obecności z Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. podającej, iż w dniu 14 października 2016 r. powód był obecny w pracy, natomiast w dniu 17 października 2016 r. przebywał już na zwolnieniu lekarskim (k. 33), oraz spójnych z wymienionymi dowodami zeznań powoda wskazuje jednoznacznie, iż wypadek przy pracy miał miejsce w dniu 14 października 2016 r., to jest w piątek, a dopiero w poniedziałek 17 października 2016 r. K. U. otrzymał zwolnienie lekarskie, przez co utrwalił w pamięci błędną datę wypadku. Tym samym zapis w protokole powypadkowym należy traktować jako omyłkę, błąd spowodowany upływem czasu pomiędzy wypadkiem, a chwilą w której sporządzano protokół. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż wypadek przy pracy powoda miał miejsce w dniu 14 października 2016 r.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy w zakresie ustalenia uszczerbku na zdrowiu wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

W pierwszej kolejności Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, który po zapoznaniu się z aktami sprawy i po badaniu powoda stwierdził, że K. U. nie doznał uszczerbku na zdrowiu w wyniku zdarzenia z dnia 14 października 2016 r. Do powyższej opinii wniósł zastrzeżenia powód, słusznie wskazując, że doznane obrażenia mają charakter ortopedyczny i ich ocena wymaga specjalistycznej wiedzy w tym zakresie.

Mając zatem powyższe na względzie, Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii oraz złożonych do akt sprawy dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego.

Jak wynika z opinii biegłego S. G. trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 5%. Biegły wskazał w opinii, że u powoda rozpoznano stan po zabiegu rewizji prawego stawu biodrowego, wymianie wkładu panewki endoprotezy stawu biodrowego prawego z powodu jej obłuzowania, stan po złamaniu krętarza mniejszego kości udowej prawej, przebyty uraz prawego stawu biodrowego. Uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% stanowi wartość adekwatną do stwierdzonego urazu.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłego. Tym bardziej, że wydana opinia zawiera pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające doznane u powoda urazy. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego, zdaniem Sądu, sporządzonej przez biegłego opinii nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powoda. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Dlatego też Sąd podzielił dokonane w opinii S. G. ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia ustalając, iż powód wskutek wypadku przy pracy z dnia 14 października 2016 roku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. Tym samym Sąd nie oparł się na opinii biegłego z zakresu chirurgii, która wskazywała na brak uszczerbku na zdrowiu.

Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając wysokość kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków przy pracy lub choroby zawodowej, o których mowa w art. 12 Ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym w okresie od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia 31 marca 2019 roku, tj. 854 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc orzeczono o zmianie zaskarżonej decyzji.

Sąd oddalił natomiast wniosek powoda o zasądzenie odsetek od kwoty odszkodowania bowiem zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 roku (sygn. akt II UK 22/11) organy rentowe mogą kwestionować w postępowaniu sądowym prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, ale ponoszą odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie świadczeń, gdy okaże się, że możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem.

Biorąc pod uwagę zebrany materiał dowodowy nie można uznać, by istniały jakiegokolwiek przesłanki pozwalające na przyjęcie, że opóźnienie w wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład ponosi odpowiedzialność, bowiem protokół powypadkowy dotyczący wypadku z dnia 14 października 2016 r. został sporządzony w dniu 25 kwietnia 2017 r., i do tego z omyłką w dacie zdarzenia, co wobec wydanej w oparciu o ten protokół w dniu 11 sierpnia 2017 r. decyzji organu rentowego, spowodowało potrzebę wystąpienia do Sądu o zmianę zaskarżonej decyzji. Skoro zatem opóźnienie w realizacji świadczenia wynika z omyłki powoda, to wniosek K. U. o zasądzenie odsetek od kwoty odszkodowania podlegał oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego (punkt III wyroku) znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265).